

VICCES DOLGOK, HUMOROS ESETEK

– Azt ismered, hogy a nyuszi megkívánja a medve lányát? – de máris abbahagyta. Mert már elmondta. Nem is egyszer. Minden viccét elmondta, és hiába. De egyszer úgyis megnevezteti. Ha beledöglük, akkor is. Olyan a lány arca, mintha üveget húztak volna rá. Mintha meg lehetne kopogtatni. Megálltak, a lány orra csöpögött. Míg közel hajolt hozzá és törölgette, megérezte a testszagát. Olyan furcsa volt, de a lány nem tudott büdös lenni. Ha két napig nem mosta le, mert ki mosdatta volna, amióta a felesége itt hagyta őket, akkor is ugyanolyan szagú maradt. Egyszer a palacsinta porcukrába beleejtett egy szelet füstölt sonkát. Annak volt ilyen szaga. A templomnál jártak, ott volt a legnagyobb lejtő, azon mindig nehezebben tolt a föl. De az új kerekes székkel szinte gyerekjáték volt följutni. Így mondják, gyerekjáték. Lófaszt. Miért lenne könnyű a gyerekjáték. Már fölértek, és ő hunyorogva bámult vissza a város felé, ahol nádas részek, embermagas fűvek területei ékelődtek az utcák közé. Olyan fény volt, hogy látott ökörnyálat szállni. Így jönnek napról napra, ha esik, ha fúj, ősszel és tavasszal, azóta ez volt a napi útjuk. Még az elején, úgy két éve próbált variálni, más utcák felé kerülve jutni a Betérőhöz, de a lány nyugtalankodni kezdett. Mint aki nem akar új fákat, új házakat, mert azoktól fél. Másféle kutyahangok dörrennek rájuk. A mozdulatlan arcból nyöszörgés sípolt elő. Fingdosott, szinte dudált. Az ideges ember többet fingik. Gyerekek visongtak a templomkertben, ismerte őket. A Karakas ikrek, meg még a többi. Szar, szemét kölykök. Mit visonganak. Úgy érezte, hogy a lány a legszívesebben velük lenne. De azok kigúnyolnák. Szar, szemét köly-

kök, szaros a körmük alja, szaros a nyelvük, minden trágyadombot fölforgatnak, biciklit lopnak. Nem cigányok, de azok. A piacnál járt, vigyázni kellett, sok volt a bukkanó. Mondjuk már ismerte őket, ügyesen kanyargott köztük. Szinte büszkeség fogta el, hogy milyen ügyesen lavírozik.

– Forma egy! Forma egy, Katika!

Köszönt a zöldségesnek.

– Nem tudsz valami új viccet, Bandi?

A zöldséges gondosan megtörölgetett egy körtét, odanyújtotta.

– Tudod, hogy nem eszi meg.

– Próbáld csak meg – mondta a zöldséges, és tovább válogatta a paradicsomot, külön ládába dobálta a rohadtakat. Az egyik szétloccsant, a lány lábára fröccsent néhány piros folt. Persze kiköpte a körtét, ahogy kiköpte az almát és a banánt is. Egyszer a narancstól majdnem megfulladt, azóta azzal nem próbálkoznak. De a zöldséges mégis adott másféle gyümölcsöt. Mindig adott. Mert hátha. Hátha egyszer nem köpi ki, és nem fulladozik tőle.

Áttolta a lányt a piacon, sok volt a bukkanó, de tudott vigyázni, köszönetet, a kínaiak integettek, néha vásárolt náluk. A péknél sor kanyargott, de csak asszonyok voltak. Most adják ki a tegnapi kifliket. A kerekese székét odatolta a kerékpárokhoz, behúzta a féket, volt rajta az is, egy jó kis fék, közben számolt a szája, látod, mind itt vannak. Megrázta a fejét, nem, a Bana hiányzik. Még megtörölte az orrát, az út felé fordította a lányt, hadd nézze az autókat. Végigsimított a merev arcon.

– Mindjárt jövök, kislányom. Vigyázz magadra. Nézelődj.

Ahogy belépett a kocsmába, máris rossz érzése támadt. Pedig ismert minden arcot. Ez volt a délelőtti műszak. Majd délután cserélődnek, illetve nem egészen, mert némelyik egész nap itt van. Mert hol legyen. Otthon minek. Itt hátha történik valami. Nem,

dehogy történik, csak valaki mond valamit, és az már olyan, mintha történe. Különböen nem kell történnie semminek, ez a lényeg, hogy ne történjen. Nem jó így, de biztosan jobb annál, mint amikor történik valami szarság. A kocsmáros a pultra tette a sört meg a felest.

– Hogy vagytok ma?

– Ugyanúgy – mondta. Ezt mondta mindig, két éve. Mindennap.

– Egyszer miért nem hozod be? – kérdezték a söntés másikkéből.

– Ide nem.

– Bazmeg, nem esszük meg.

– Megmutatnád neki a gépet. Csillog, villog, hátha érdekelné.

– Benyomnék neki egy számot, van véj tikit, van véj tikit!

– Hagyjatok már békén – emelt a hangján, még mindig benne volt a feszültség, mutatta a kocsmárosnak, hogy még egy felest. A sörből még volt. Aztán a biztonság kedvéért abból is kért még egyet.

– És ha történik velem valami?

– Nem lesz semmi baj – dünnyögte, eszébe jutott az asszony. A felesége mindig azt hajtogatta, nem lesz semmi baj. Mint aki imádkozik. Nem azt mondta, hogy istenem, hogy szenteltessek meg, hanem hogy nem lesz semmi baj. Amikor a lány lassulni kezdett, és nem válaszolt, vagy ha válaszolt, hát nem lehetett érteni, akkor is azt ismételte, hogy nem lesz semmi baj. Ő már örjögött. Nem nem lesz, már van! Nézzél már rá, bazmeg, maga alá pisilt! Jártak orvostól orvosig, és amikor mentek haza, vonattal vagy busszal, az asszony bámult kifelé az ablakon, simogatta a lány karját, és azt mondogatta, nem lesz semmi baj. Amikor megvette az első kerekesszéket, az asszony meghalt. Lett a vérében egy rög. Mint aki nem bírja ezt. Mint aki nem akarja. Hogy merészelt nem bírni?! Nem is gyászolt, dühös volt. A temetésén a lány majdnem

belegurult a gödörbe. Túlságosan előretolta. Vagy valamelyik sírásó, mert azok mindig kurvára be vannak baszva, meglökte. Nem lesz semmi baj, mondta neki, ahogy visszarántotta a gödör pereméről. Aztán nem mondta többet. Soha nem mondta, csak most csúszott ki a száján.

– Még egyet? – kérdezte a kocsmáros.

Bólintott.

– Egyszer el fogják lopni. János, bazmeg, tudod, hogy mindent lopnak. Tőlem a kutyaólat lopták el, a kutya meg ott maradt, bazmeg. Hátral jönnek a kertek felől.

– Neked nem kutya volt, Zolika. Mert az nem kutya volt.

– Hát akkor mi volt, bazmeg. Uगतott, nem?

– Hát nem. Csak vonyított.

– Előbb haraptam volna meg, mint ő engem!

Ő meg végre elmosolyodott. Már majdnem nevetett. Mert jó, tényleg nem történik semmi, de azért mondanak vicces dolgokat. Nem csak panaszkodnak vagy szidnak, mert persze leginkább szidni szoktak. Néha előjönnek vicces dolgok, meg ilyen humoros esetek, mint Zolika kutyája.

– Hallottad, hogy Bana megint levágta az egyik ujját? – kérdezte valaki.

Erre már tényleg nevetnie kellett. Ez a negyedik ujjá volt a Banának, mert mindig részegen fűrészelt. Az új gépek nem szeretik a részeget. Bana is vett egy új fűrészt, külföldit, pedig a régivel se volt baja, és persze hitelre, mint ő a kerekesszéket, és egy év alatt négy ujját vágta le. Négyet, bazmeg. Minden évszakban egyet! A régi gép részegen is lehetett. Na de ezzel! A könnyét törölgette.

– A Bana levágott ujjával elszaladt a tyúk!

A könnyét törölgetve támolygott ki a kocsmából. Egyetlen pillanat alatt fagyott meg az arca. A lány nem volt sehol. A túloldalon se,

előrébb vagy az utcán lentebb, ahol a görbe akácok sora kezdődik, ott se látta. Forgatta a fejét, elöntötte az izzadság.

– Katika! – ordította.

Rohant a pékségig. Már nem soroltak az asszonyok, az utca békés volt, a fagyalтоzó előtt kismamák ültek. Egy pillanat alatt kiszáradt a szája. A piac, jutott eszébe, a piac! Átrohant a túloldalra, a zöld-ségesnek odahörögte, elveszett a Kati, elveszett a Kati, az meg csak állt egy rohadt almával. Összevissza keringett az árusok között, belegabalyodott a kínai ruhákba, áttaposott valami könyvek halmán, amikor a konténereknél meglátta. Az egyik Karakas gyerek volt, elkapta hátulról, megpenderítette. Szemből markolta a nyakát, de csak egy kézzel, a másikkal nyomban ütött.

– Hol van, bazmeg?

– Mi hol van, nem tudom, bácsi! – vinnyogott a gyerek, az orrából kiszaladt a vér.

– Hova tettétek, megöllek!

– Nem tudom, nem tudom, semmit nem tudok!

Roppant a markai között valami. Elengedte, a gyerek a kukák mellé csúszott, a földön rángatózott. Még belerúgott. Futott tovább. Ordított. A templom felé közeledve hallotta meg a ricsajt. A visongást. Meg hogy a visongásba valami bugyogás is keveredik. Már látta őket. A kerekesszéket akkor engedték le fönről. Az egyik gyerek futott mellette, fogta a karfát, a székek veszélyesen nagyokat ugrott. Aztán ahogy leért, csaknem borult is, de kölykök röhögve megtartották. Fordították, tolták fölfelé, hogy újra leengedjék. A lány arcából meg csak bugyogott, mintha most már örökre így maradna, a nevetés.